

5) Zarzut piąty, wedle którego powyższe działania powódki stanowią poważne naruszenie zasady pewności prawa, a także stanowią obrazę prawa, jak również uchybiają art. 4 Europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej, w ten sposób, że powódka w sposób niespodziewany cofnęła swą decyzję o udzieleniu zamówienia publicznego konsorcjum kierowanemu przez skarżącą, a to na podstawie rzekomego „konfliktu interesów”.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2012 r. — Central Bank of Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-262/12)

(2012/C 243/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Central Bank of Iran (Teheran, Iran) (przedstawiciel: M. Lester, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji 2012/25/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r.⁽¹⁾ i rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r.⁽²⁾ w zakresie, w jakim środki przyjęte w ramach tych aktów prawnych stosują się do strony skarżącej;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że strona pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, uznając, iż zostały spełnione wszystkie kryteria umieszczenia w wykazach ujętych w decyzji Rady 2012/35/WPZiB i rozporządzeniu Rady (UE) nr 267/2012.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że strona pozwana nie podała odpowiednich i wystarczających powodów umieszczenia strony skarżącej w wykazie osób i podmiotów, do których stosują się środki ograniczające.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że strona pozwana nie zagwarantowała stronie skarżącej prawa do obrony i prawa do skutecznej kontroli sądowej.

4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że strona pozwana naruszyła w sposób nieuzasadniony lub nieproporcjonalny przyśługujące stronie skarżącej prawa podstawowe, w tym jej prawa do ochrony własności i reputacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2012 r. — Schenker przeciwko Komisji

(Sprawa T-265/12)

(2012/C 243/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Schenker Ltd (Feltham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci F. Montag i B. Kacholdt, D. Colgan i T. Morgan, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. a) decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 marca 2012 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.462 — Usługi spedycyjne);

— uchylenie w całości lub, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej w art. 2 ust. 1 lit. a) zaskarżonej decyzji oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję prawa skarżącej do obrony, prawa do rzetelnego procesu i zasady dobrej administracji poprzez niezakończenie prowadzonego przez nią dochodzenia po otrzymaniu powiadomienia, że dowody przedstawione przez Cleary Gottlieb Steen & Hamilton LLP w imieniu Deutsche Post AG były pod wieloma względami niezgodne z prawem.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja przekroczyła swoje kompetencje, wydając zaskarżoną decyzję, pomimo że nie miała do tego prawa zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 141/1962⁽¹⁾.